

Bleeding Bride
Fekete fivérek

Második, bővített kiadás

Előszó

Születésünktől fogva mesék ölelésében vagyunk. Tündérmesék óvnak meg a cudar valóságtól, de ugyanakkor boszorkányok és tűzokádó sárkányok foglyaivá is válunk.

Minden álmunk, vágyunk és kívánságunk csirája nagyapáink történeteiből ered. Nem csak az anyatejjel szívjuk magunkba az ifjú szegény legény szerencsét hozó útjának minden állomását, hanem kéretlen, vénásan mérgeznek bennünket a jó győzedelmeinek dicső történeteivel, mert tudjuk, hogy a gonosz mindig elnyeri méltó büntetését és a jót megkoronázzák.

Amikor mélyponton vagyunk, amikor az életünk zsákutcába jut, amikor a környezetünkben egyre több démon bukkan fel, hogy elgáncsoljon, mindig belenyugszunk és türelmesen várjuk, hogy vége legyen. Elhisszük, hogy minden csak egy gyenge próbatétel, amit a mesélő fűzött a

történetünkbe, hogy majd jobban megbecsülhessük az ölünkbe pottyánó kincset, miután boldogan éltünk, míg meg nem halunk.

Bármilyen sokat látunk a világból, bármennyi szörnyűséggel is találkozunk utunk során, mindig bizakodunk, hogy majd felbukkan egy hős a napnyugtában, akinek csupán ragyogó mosolya eloszlatja a ködöt.

Mi történhet akkor, ha a mesénkben az egerek nem varrnak báliruhát a mostohalánynak, hanem egyszerűen kórt terjesztő rágcsálók maradnak, amik a csatornák szennyéből dagadnak?

Ha kitörik a hintó kereke, néha a királyfit is elnyelheti a sötét erdő, és sosem élesztheti fel a királylányt, mert őt magát is felemésztette a kárhozat. Őt nem mentik meg a tündérkeresztanyák, nem kísérik angyalok minden lépését.

De mi történik akkor, ha a rideg valóság marad, és a varázslat tovaszáll? Maradhat még mese, amit nem mondott el senki, és amiben a hernyó nem alakulhat pillangóvá?

Engedjük, hogy a legegyszerűbb események, hétköznapi szereplők világi napjai pörögjenek le a képzeletünkben.

*Zöld gallyak közt sötét lehelet.
Kék virágocskák lebegik körül
A magányos arcát, arany léptét,
Mely olajfa alatt elenyészik.
Részeg szárnyaival röppen fel az éjjel.
Alázat vérzik ily halkán,
Harmat, mely lassan hull friss tövisről.
Sugárzó karok irgalma
Megszakadó szívet ölel.*

Érdekes érzés itt állni, simogatni a fák rügyeit, izlelni a langyos tavaszi szelet és csak figyelni. Figyelni a napok pörgését a percek súlytalan lebegésében, azon percekében, amelyek világokat változtatnak meg, rombolnak le, néha feledésbe torlaszolva azokat.

Hol vagyunk, ha már nem vagyunk? Miért vagyunk, ha úgysem leszünk örökön? Miért hisszük, hogy társas lények vagyunk, ha egyedül születünk és magányosan távozzunk? Miért próbáljuk újra és újra felépíteni a valóságot, mi már évezredek óta bejáratott? Hogyan hihetjük

el, hogy lelkünk rövid látogatása igazán fontos lehet a holnap alakulásában? Mikor ébreszt rá minket az anyatermészet, hogy létezésünk nem több, mint egy ele-nyésző pillanata?

Érdekes lény az ember, szabályokkal magyarázza a lelket, de a halál kopogása mégis megrettentti.

Érdekes érzés itt állni, sajnálni a múltat, félteni a jövőt és figyelni. Figyelni a csendet, az avart, azt, ami testek vastag paplanjaként szolgál évszázadok óta. Az avart, ami hallgatja az éj sutto-gását, érzi a holtak szagát és óvja a lel-kek templomát.

Érdekes érzés itt állni, oly sok titok otthonában, hol minden örök nyughely könyörög, hogy nyitott szívekre találjon,-kinek elmesélje saját kis regényét. Elte-metett történelem, mely tán értékesebb, mint egy pergamenre írott krónika. Kin-cseket rejt mélységesen a samott.

Kincseket, amiket sosem kutattak gyilkos kalózok, hősöket, akikről nem tanítják a gyermekeinket az iskolában. Harcosokat, kik megvívták a legnagyobb háborúkat véres áldozatok nélkül, még-sem kaphattak érmet, tűzijáték sem em-lékezik meg róluk évszázadok elteltével.

Érdekes élőként átérezni a halál rideg valóságát. Keserű csókjait ízlelni, élőként